

Աղա տի Մաթուսի վրայ մնացած էր
 եկեղեցւոյ շինութեան բովանդակ ծախքը, թէ-
 պէտ եւ տեղւոյն ազգայինք ստորագրութիւն
 տուած էին մէկ մասը վճարելու, սակայն կը
 զընային այժմ վճարել անոր փեսայ Ասլան
 Յակոբին, որ ջուղայէն յատկապէս Լիվոնոյ
 եկած էր:

Վերջապէս Ասլան՝ Յովակիմ Արքեպիսկո-
 պոսի ձեռօք Ս. Քահանայապետին դիմում ըրած
 էր, եւ Յովակիմ Արքեպս. Փետր. 2, նամակին
 մէջ կը ծանուցանէ՝ թէ այս խնդրոյն համար
 Ս. Քահանայապետին ներկայացած է, կարգա-
 դրութիւն խնդրած եւ կը յուսայ մէկ ամէն
 հրամանը հանել, ինչպէս ալ յետոյ Ս. Քահա-
 նայապետին հրամանաւ Լիվոնոյի Լատին Եպս. ը
 նոյն գործը կարգադրած է: Սոյն Ասլան Յակոբ,
 որդի կարապետի, յետոյ Հռոմ բնակած է եւ
 հոն գրած է իւր կտակը 3 Յունիս 1722ին,
 որուն կը ստորագրեն իբրեւ վկայ՝ այն ժամա-
 նակ Հռոմ գտնուող հայ կաթողիկէ եկեղեցա-
 կաններէն «Վրդանէս Եպս. կեսարացի, Բա-
 բերթցի Ստեփան Վ. Խոստովանահայր Հայոց
 եկեղեցին Սրբուհւոյն Մարիամու Եգիպտացւոյ
 (կնքոյն թուականն է ՌՃԽԲ [= 1693]), Տէր
 Պետրոս Յամթեցի քահանայ (որուն կնքոյն վրայ
 կայ $\frac{\text{Ո|Պ}}{\text{Վ|Ա}}$, միայն Մխիթարեանց յատուկ = Որ-
 դեգիր կուսի վարդապետ Ապաշխարութեան),
 Տէր Մարգար Յամթեցի, եղբայր Մարտիրոսի
 Եպիսկոպոսին Մէրտինու որ ի նոյնոյ Եպիսկո-
 պոսէ էի առաքեալ ի մեծն Հռոմ, Տէր Մար-